

СЕРПЕНЬ

ISSN 0132-4462

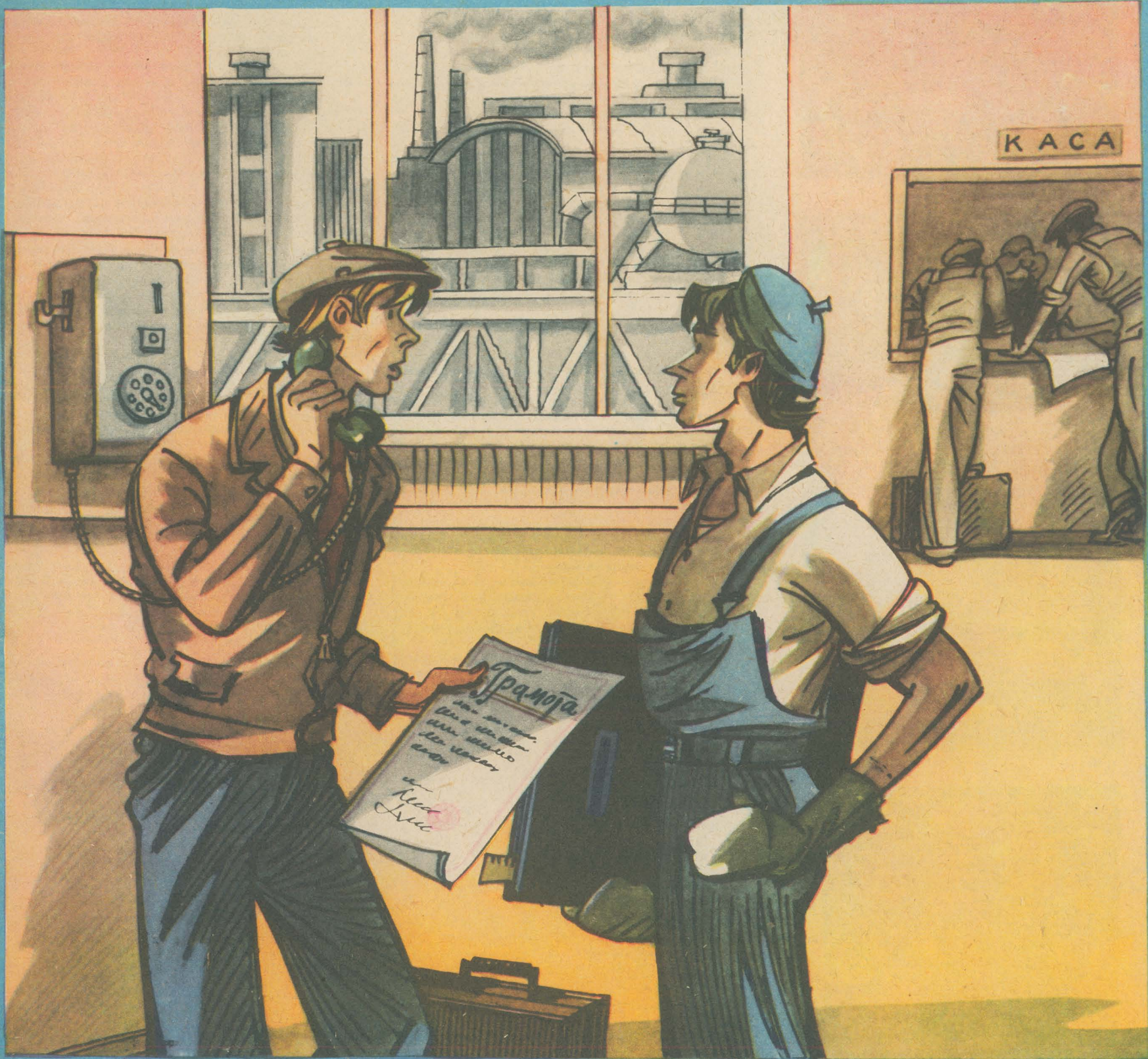
1985

№15

ПЕРШЕ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ось хочу додому подзвонити, сказати, що мені в касі разом із зарплатою грамоту видали. Може, хоч рідні мене поздоровлять...

Лицарі Зеленого Змія

ФОТОРЕПОРТАЖ З ВИТВЕРЕЗНИКА

Давайте спочатку трошки роздивимось що таке медичний витверезник управління внутрішніх справ міста Дніпропетровська. Ліворуч — віконечко. Осьдечки — диванчик з м'якою спинкою. Аби, значить, клієнти, як головою ненароком об стінку битися почнуть, штукатурку не пошкодили. Навпроти...

Е-е-е... Вибачайте. Інтер'єр розглядати вже ніколи: у дверях з'явилася перша пташка. Та ще й з неабиякими солістськими даними:
— Чом-му й-я не с-с-сокіл?
Чом-му не-е-е літаю-ю-ю?

Ностальгію цієї співучої натури по крилах можна цілком зрозуміти: ноги її (тобто його) вже не держать. Вони так і гнуться, так і підламуються... Що його відповісти людині у такій ситуації? Чому не сокіл? Бо на даному етапі тесля оптово-роздрібного плодоовочевому комбінату Жовтневого району Володимир Григорович Хлистун (фото 1) більше скидається на обскубану ворону...

— Та я не пив! Що в-ви, хлопці! Хіба п-п-пивця трохи сьорбнув...

Дивне, їй-богу, якесь пиво у Дніпропетровську: дебелих дядьків змушує носом асфальт орати.

А до закладу тим часом заносять другого. Егеж, саме заносять. Бо оператор об'єднання «Дніпроваж-будіндустрія» Геннадій Олексійович Чистополов (фото 2) наскоктався «пивця», аж бульби йдуть з рота. Власне ім'я, і те вимовити не може...

У порівнянні з ним його сподвижник по оковитій Леонід Борисович Шаміс (фото 3) тримається впевнено. Навіть деякою мірою спроможний оцінити поточний момент.

— Як вам не соромно? — ледь ворухачи язиком, пробує обурюватись він. — Та мене... весь Дніпр... прськ... знає. Адже я колись... старшим інженером на станції автотех... автотехобслуговування працював. Там мене на руках носили...

Носять і досі. З одного витверезника до іншого. Тільки на цей факт не зважають керівники оптово-роздрібного плодоовочевому комбінату Бабушкінського району. Л. Б. Шаміс, виявляється, там не остання особа, бо займається питаннями постачання. Кишені вщерть забиті накладними, дорученнями, чистими комбінатівськими бланками. Ще й чекову книжку п'яничці довіряють. Вона вже аж просмерділа горілкою...

А оцей молодий чолов'яга (фото 4), хоч і хитається, наче той чортополох на вітрі, та просто з порога йде у рішучий наступ.

— Я вам п-покажу! — агресивно суне на працівників правопорядку. — У мене дядько прокурор! Він вам вуха швидко повідкручує. Усім підряд. Ви ще визнаєте, як зв'язуватись з Олександром Петровичем Мацегорою!

Щодо дядька — не знаємо. Стосовно ж самого «племінника», то він сам ледь без вух не лишився. А, може, й без чогось суттєвішого. Саме б подякувати міліціонерам, які підібрали слюсаря парку

ім. Шевченка з проїжджої частини, де він вмовився спати. Бо так, дивись, хтось би ті вуха і відтопав. Та ще, чого доброго, разом із головою...

Олександра Гавриловича Тилика (фото 5) працівники міліції буквально витягли з-під пивної бочки. Намогоричився до самінького підборіддя. Тепер все ніяк не збагне, де знаходиться. Чи у власному кабінеті на Південному машинобудівному заводі, де він обіймає посаду заступника начальника цеху, чи біля ятки «Соки-води»? Ото ситуація! Ото проблема! Сиди і думай: чи бігти трудову дисципліну в цеху налагоджувати, чи спочатку відіспатися, а вже потім!...

Стосовно Шулима Мойсейовича Хороша (фото 6), то перед ним така проблема не стоїть. Він з нею покінчив одним ковтком.

— Нал-л-ливай! — радісно вигукує він до чергового офіцера. — Зігрітись б не завадило.

А що? Професія вже така. В оптово-роздрібному плодоовочевому комбінаті Червоногвардійського району Шулим Мойсейович дбає про холодильні установи. Ото й «зігріває душу» після роботи, аби під вечір, вже на підході до витверезника, мати температуру не менше сорока градусів. Згідно етикетки.

Віктор Гнатович Жила (фото 7) переконаний, що до спеціалізованого медичного закладу потрапив абсолютно випадково. Взагалі його посада заступника начальника вагонної дільниці станції Дніпропетровськ зобов'язує виховувати підлеглих в антиалкогольному дусі. От і вирішив, либонь, особистим прикладом унаочнити, до якого мерзенного стану може довести людину ота «скаженівка». Налігався заступник до того, що навіть з власної сорочки залізничні погони зірвав. Дивіться, мовляв, і жахайтесь...

— Я тверезий! — б'є кулаком себе у хирляві груди слюсар ВДІмехчормету Петро Андрійович Артемов (фото 8). — Як скло...

Краще б він не торкався своїх грудей. Навіть цього дотику виявилось достатньо, аби «тверезіший за скло» опинився на підлозі...

Якусь суперважливу причину свого нинішнього стану довго і полум'яно пояснює наладчик автоматів агрегатного заводу Анатолій Макарович Гунін (фото 9). Слів, правда, не розібрати, зате видовище — захоплює. Очей не відведеш...

Та все ж давайте відірвемо їх від цих мальовничих портретів і глянемо у вікно. Туди, де гуде у робочому ритмі славний Дніпропетровськ, трудівники якого не хочуть, аби їм свіже дніпровське повітря псували смордючим хмільним перегаром. Не бажать бачити поряд п'яні мармизи і затуляти вуха, щоб не чути потоку брудної лайки. Не хочуть — і квіт!

Так воно й буде!

Репортаж від спец. кор. Перця І. ЛАГОЗА.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ДУШ ЗІ СТЕЛІ

Як переконалися жителі будинку номер 22 по вулиці Цюлковського (м. Шостка на Сумщині), зовсім це не страшно, коли через сантехнічні недоробки, наприклад, не працює ванна. Завдяки старанням будівельників, котрі три роки тому звели їхній дім, жителі мають можливість — незалежно від того, на якому поверсі вони мешкають — після кожного дощу купатися під душем, що лється просто зі стелі. І матимуть таку перспективу надалі, оскільки міськрада, котра приймала цей будинок, найближчим часом не обіцяє полатити дах та ліквідувати інші будівельні недоробки.

ТОНКОЩІ СЕРВІСУ

Наш черкаський кореспондент передас з м. Канева. Працівники хімічистки місцевого райпо-буткомбінату шукають і знаходять нові форми обслуговування населення. Завдяки їхнім зусиллям клієнти не товпляться, як колись було, у приймальному пункті. Вони намагаються чистити свої речі... самі вдома. Або не чистити їх зовсім. «По-вірте, — стверджує, наприклад, керівник народного цирку М. П. Шульженко, — поки ми рік тому не здали сюди два циркові килими, вони ще мали якийсь вигляд, а після того, як їх цілий рік «чистили», на них не те, що стати, — дивитися противно: ще більше забруднилися і геть зіпсувалися».

УТОЧНЕННЯ

Це повідомлення надійшло від нашого воронілоградського кореспондента з міста Лисичанська, жителі якого особливо влітку відчувають дефіцит питної води. Не одне засідання міськради було присвячено цій гострій проблемі. І ось наш кореспондент повідомляє, що на багатьох вулицях міста, зокрема — Тичини, Лисичанській, Люби Шевцової, Будівельників, Вишневої — виявлено джерельні озера з питною водою. Ми було збиралися порадувати наших лисичанських читачів, як раптом наш кореспондент надіслав уточнення: виявлені озера зовсім не джерельного походження. Вони — результат небалого ставлення до своїх обов'язків працівників міськводоканалу, що місцями і навіть роками не ремонтують водопровід.

ОПОРА

БАЙКА У ПРОЗІ

Був сонячний день. У вибалку паслася Корова. Кілок, до якого її прив'язали, давав вказівки:

— Он там пропустила. Бачиш, яка соковита травичка. Ото ж бо й воно! Тепер переходи правіше!

Кілок вважав себе опорою молочного тваринництва.

Корова поволечки відганяла хвостом мух і методично рухала щелепами. Але згодом, коли в межах прив'язі трава була з'їдена, Корова занепокоїлась. Кілок спробував її вгамувати:

— Зачекай, не рвись! Ти біля кущика дивилась? Он там, за горбком. А якщо за рахунок внутрішніх резервів? Давай спробуємо, га?

Але Корова не слухала і рвалася за прив'язі.

Підійшов Хазяїн. Буркнув: «Ого! Вже все випасла», — і забив Кілок далі. Де було що скубти.

Як і раніше, був сонячний день. Паслася впокоєна Корова. Кілок, який вважав себе опорою молочного тваринництва, давав вказівки:

— Нижче, нижче захоплюй. О! Тепер жуй! Ось так. Тепер візьми ліворуч...

Павло СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

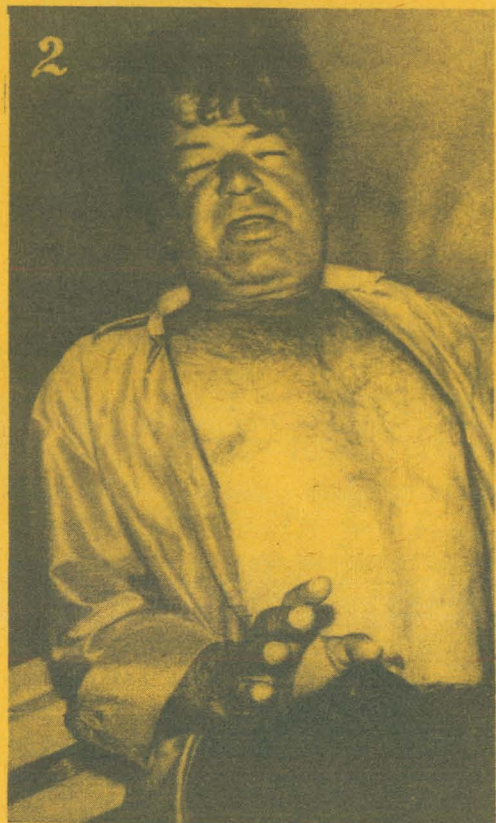
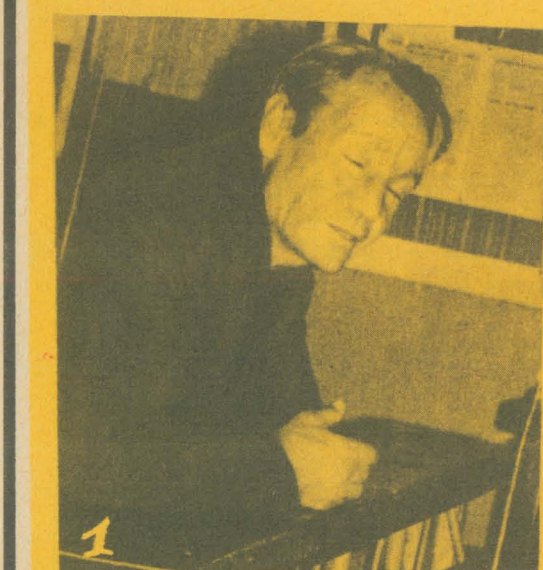
На складах деяких підприємств і новобудов нагромаджується чимало невстановленого устаткування.

(3 газет).

Мал. В. ЧМІРЬОВА

Верстатобудівники.

— Якби не сидів я у нашому науково-дослідному біля вікна, вважай, що життя пройшло б мимо!

Цього разу помилився Ларивон Пересядько. Заступник начальника «Ремпобуттари». У доповідній записці, власноручно ним написаній, переплутав ініціали керуючого головним управлінням товариша Триндірівського. Треба було — Д. Б., тобто Данило Богданович, а Пересядько нашкрывав бездумно, з дивовижною безвідповідальністю — Б. Д.

Помилку виявив молодший інспектор Рогачівський. Зайшов випадково до ремпобуттарівської канцелярії, а там саме пошту конвертували. Вважайте, з конверта витяг ту злочасну доповідну.

Не запанікував, не наробив зайвого шелесту, не привернув уваги конторської громадськості до помилки керівництва. Вистачило в Рогачівського розважливості, мудрості, делікатності. Тишком-нишком, затиснувши в кулаці небезпечний папір, вислизнув з канцелярії і подався до Ларивона Леонідовича.

Пересядько спочатку розсердився, уздрівши перед собою пожмакану доповідну записку, а як розчумав, що й до чого — задрижав увесь, пополотнів. Уявив, що почалося, якби лягла доповідна на стіл товариша Триндірівського Данила Богдановича.

Сором — на весь главк! Сувора догана — від начальника «Ремпобуттари» товариша Свирбиченка! Та що там догана! За таку безвідповідальність можуть і той... З перших заступників кинути на завідування мікрорайонною філією.

Заспокоїв Ларивон Леонідович Рогачівський. Розповів, як обачно й розважливо діяв у цих, можна сказати, екстремальних умовах. Дрижати Пересядько перестав і тепле, щасливе, майже батьківське почуття зродилося в грудях заступника начальника «Ремпобуттари». Досі ставився до Рогачівського з незрозумілим упередженням, не любив, правду кажучи, цього завжди усміхненого хлопця. Добре йому ведеться — усміхається. Погано справи йдуть — теж щириться, наче байдуже Рогачівському до того, над чим журиться вся «Ремпобуттара».

Та сьогодні Пересядько ладен був оте все забути. Хотілось зробити для Рогачівського щось приємне. Віддячити щедро й оперативно.

— Слухайте, любий мій, як ви дивитесь на посаду мого першого помічника?

Рогачівський промовчав, тільки здвигнув плечима і посміхнувся скептично.

Помилка ЛАРИВОНА ПЕРЕСЯДЬКА

ГУМОРЕСКА

«Що ж, він таки має рацію, — подумав Ларивон Леонідович, — стрімкий, несподіваний злет молодшого інспектора доведеться пояснювати. А що тут можна пояснити? Підуть непотрібні розмови, припущення, здогадки».

— Справді, ви, мій дорогий, маєте рацію — не зрозуміють нас. Заздрити почнуть. Пальцями тицяти. Ворогів наживете. На цю посаду бажаючих, хоч греблю гати. Почнемо краще з меншого. Начальник відділу — це теж щось важить.

Молодший інспектор іронічно усміхнувся, мовляв, і цього вистачить для розмов і понадпланового зростання зазидющості на ремпобуттарівському терені.

— Так, — сумно зітхнув Пересядько, — ваша правда, шановний. Тихо їдеш, як-то кажуть... Ну, гаразд! Почнемо із старшого інспектора. Підвищення ви давно вже заробили.

На те сумне зітхання Рогачівський відповів такою ж сумовитою посмішкою.

— Ну, звичайно, я розумію. Тих, хто заробив... Принаймні, тих, хто так вважає, десятків зо три набереться. Кожен другий ручкатися з вами не буде... Не подарують, ой, не подарують... І мені, і вам. Обійдемося для початку премією. Це ще якось можна пояснити. Якщо премія невелика. П'ятдесят, скажімо, карбованців. Або ще краще — двадцять п'ять.

І цього разу Рогачівський не втримався від посмішки. Ще й рукою махнув, наче хотів сказати: «Про що мова?! Я й так завжди радий зробити вам щось приємне».

— О, правильно! — радісно загукав Ларивон Леонідович. — Що там тих двадцять п'ять карбованців! Дріб'язок! А розмов! «У Пересядька — улюбленці!», «Пересядько що хоче те й чинить!», «Пересядько Рогачівському в усьому потурає!». Ні, тут щось інше потрібне. Щось таке... Ну, таке, щоб всі визнали Рогачівського героєм: Згуртувалися довкола нього. Як один!

Рогачівський вже не посміхався, та Ларивон Пересядько на це не зважав.

— Слухайте, товаришу Рогачівський, а якщо ми вам вріжемо догану? За що, спитаєте? Не хвилюйтеся — знайдемо.

Він подивився на пожмаканий папірець, який ще недавно був доповідною запискою.

— Ну, хоча б за недбале ставлення до важливої службової кореспонденції. Піду зараз до товариша Свирбиченка, покажу оцей знівечений документ, і догана вам забезпечена. Навіть, може, й сувора, але без занесення. Не хвилюйтеся, будь ласка, на ініціали переплутані він і не гляне. Я їх йому не покажу.

Молодший інспектор усміхався безжурно, як людина, що розуміє жарти.

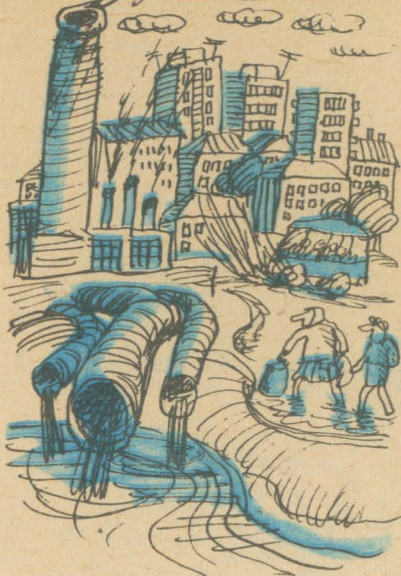
— Я не жартую. Сьогодні я готовий зробити для вас все, що завгодно. Зачекайте трохи — переконаєтеся. Я швидко повернуся. З доганою. Її, може, теж не всі зрозуміють. Та несправедливо скривджених люблять. Це вам не підозріле підвищення або незрозуміла премія.

Задоволений власною винахідливістю, Пересядько побіг до начальника «Ремпобуттари». А Рогачівський знову почав посміхатися, як людина, що одержала догану, але без занесення до особової справи.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

З олівцем до Корюківці

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Вірно хтось сказав: поїдеш далеко — побачиш багато. І ми у цьому переконалися. Коли сіли в автобус та й поїхали. І поїхали далеченько. Майже за три сотні кілометрів від столиці. Аж у Чернігівську область, аж у місто Корюківку.

А вже у цій Корюківці чого тільки не побачили. І не тільки побачили, а багато ще й почули. Такого, що пов'язане з історією цього славного поліського міста.

Так, назва Корюківки пішла від імені козака Омеляна Каруки, який у 1657 році, шукаючи не заграбастаної ще панством землі, облюбував для свого роду надійно захищене лісами затишне місце на березі річки Бречі. Довідались ми й про те, що подальша історія міста тісно переплітається з першим масовим страйком цукровиків у 1898 році, маївками, таємними зборами перших революціонерів.

В роки Великої Вітчизняної війни Корюківка стала одним із центрів партизанського руху на Чернігівщині.

Що ж стосується найновітнішої історії Корюківки, то про неї говорити особливо не доводиться. Оскільки вона сама говорить за себе. Бо на сьогодні Корюківка — одне з найбільш економічно розвинених та перспективних міст Чернігівської області. І це ні в кого не викликає сумнівів. Хоча б тому, що є в Корюківці фабрика технічного паперу — фабрика, з якою за своєю потужністю може позмагатися хіба що московська. До того ж, от-от стане на цій фабриці до ладу найпотужніший у республіці шпалерний цех, і тоді пальма першості у виробництві шпалер перейде з Одеси до Корюківки.

Доброї слави зажив у області й місцевий лісгоспзг, який щороку виконує та перевиконує виробничі плани. Пишаються корюківці й своїми маслозаводом та заводом продовольчих товарів, а також фабриками — меблевою та господарчих товарів...

Ось що дізналися ми про це затишне та чисте місто. А ще дізналися про те, що живуть у ньому напрочуд симпатичні, щирі та лагідні люди. З однією неповторною рисою. А саме: невтомним бажанням запрошувати в гості. Кого-кого, а гостей, здається, корюківці могли б зустрічати о будь-якій порі року й цілодобово.

Спершу такій винятковій гостинності ми не надали особливого значення,

позаяк любов до гостей властива всім нашим людям. Аж поки нам не стали зрозумілими причини тієї незвичайної гостинності. А криються вони насамперед у тому, що корюківці винятково закохані у рідне місто. А тому вони ревно дбають про те, аби воно сподобалось і гостям. Якщо не за першим разом, то за другим уже — неодмінно...

Тож не встигли ще ми вийти з автобуса, як незагадно отримали від гостинних городян запрошення... приїхати до Корюківки вдруге. Таку поспішність господарі міста пояснили тим, що їм тоді не доведеться червоніти перед приїжджими за приміщення автостанції — старе, тісне та холодне.

Не ступили ми й кількох кроків, як за першим запрошенням відвідати Корюківку як-небудь іншим разом, тут же отримали й друге. Нас попросили приїхати сюди відразу після того, як благополучно звалиться приміщення міської лазні. За прогнозами довгожителів, цього чекати недовго: корюківській лазні уже щонайменше сто років. І тільки цей скорботний факт, як вважають корюківці, може змусити обласні організації поставити руба питання про якнайшвидше будівництво нового банно-прального комбінату.

Третє запрошення ми з радістю прийняли біля ставків — колишнього улюбленого місця відпочинку городян, а тепер замуленого та захаращеного сміттям. Як пояснили нам господарі, водойми ці уже протягом кількох років збираються почистити, і до нашого наступного візиту, може, навіть почистять.

Любителі спорту запросили нас відвідати міський стадіон. Щоправда, з однією умовою: тільки не в цей приїзд. Оскільки територію спортивного об'єкта зараз геть занедбано, навіть трибуни поламано.

Голова райспоживспілки М. І. Потоцький також виявився неабияким патріотом міста. Тому-то він гаряче запросив нас приїхати до Корюківки тоді, коли — рано чи пізно — буде наведено належний порядок у підпорядкованій йому організації. Коли скарги та пропозиції будуть в усіх магазинах міста, і не в підсобках, а на видних та доступних місцях. Коли у «Кафетерії» буде де помити відвідувачам руки, а в магазинах № 1, № 3, № 5 та «Кулінарії» м'ясо та цукерки зберігатимуться не за методом «асорті», а окремо; та й самі ці продукти будуть свіжішими. Коли раз і назавжди буде покладено край обважуванню та обраховуванню покупок у «Гастрономі». І коли, до всього того, буде організовано в місті хоч абияку лоточну торгівлю і встановлено бодай кілька автоматів із газводою...

Між іншим, про газ. У об'єднанні «Чернігівгаз» подекують, ніби у Корюківці «недовантажені» існуючі газопроводи. Коли ж міськрада намагається їх, так би мовити, довантажити — приміром, на 1985 рік заплановано газифікувати до сотні будинків — то у будівельно-монтажному управлінні № 7 тресту «Укргазкомунбуд», де начальником С. В. Кальницький, ремствують, що в них нема такої можливості: мовляв, організація малопотужна. Отож і виходить зачароване

— А цей ліхтар чому не вимкнули?
— Та я думав, що то сонце...

коло. Ясна річ, корюківцям від цього не легше. Але, як би там не було, ми все ж отримали від них запрошення завітати до міста, коли його буде повністю газифіковано.

Захотілося нам пройти й вулицями Новою та Горького. Але нас тут же чемненько попередили: не в цьому сезоні, дорогі гості, а хоча б наступного року. Коли на першій з названих вулиць шляхове ремонтно-будівельне управління № 6 покладе тверде покриття, а на другій — висохне глибока, мало не як священний Байкал, та широка, мало не як Чорне море, калюжа.

Запрошував нас приїхати в гості — в нечітко означеній перспективі — й начальник райвузла зв'язку В. О. Данюченко. Як справжній патріот міста він не міг допустити, щоб у нас склалося враження, ніби телефонний зв'язок у місті працює гірше, ніж тоді, коли замість автоматики з абонентами спілкувалися телефоністки.

Не готовим до зустрічі гостей виявився й директор заводу «Ветсанутиль» А. І. Харченко. На сьогоднішній день довірене йому підприємство за-

бруднює річку Бречіцу. Забруднює з тої причини, що київський інститут «Укрнідпротисільгосп» уже котрий рік підряд воловодиться із виготовленням проекту на очисні споруди для цього заводу...

Словом, люди в Корюківці надзвичайно щедри на запрошення. Ось тільки не до кожного в гості можна швидко добутися. Бо автобуси по місту практично не ходять, хоча зупинки для них і позначено. А не ходять тому, що автопідприємство не поспішає лагодити ці транспортні засоби.

Вісно, прощаючись з містом, нам було приємно отримати стільки запрошень завітати сюди іще раз. Сподіваємося, що під час наступного приїзду Корюківка сподобається нам іще більше. За умови, якщо господарі її почуватимуться у власному місті не як у гостях, а як у рідному домі.

З олівцем мандрували, записували та малювали
Ю. ІЩЕНКО та А. ВАСИЛЕНКО.
Чернігівська область.

Давайте поговоримо про любов. Точніше, не про саму любов, а спробуймо в'янути два досить таки злободенні питання: чи повинен любити начальник свого підлеглого і чи підлеглий, у свою чергу, зобов'язаний переповнюватися ніжними почуттями до керівника?

Особисто мені здається, що це не обов'язково. Звичайно, не слід впадати і в іншу крайність — дивитися один на одного вовком. Найоптимальніше — золота середина, що ґрунтується на любові або, принаймні, на сумлінному ставленні підлеглого до роботи, з одного боку, і об'єктивній оцінці начальником ділових якостей підлеглого — з іншого.

Відчуваю, що дехто може пхикнути: теж мені, мовляв, відкрив Америку, все це — ясніше ясного.

Е-е, не кажіть, ясно то воно ясно, але щось не так уже й часто чується з керівних уст розчулено-палке: «Молодець, Петренко! Здорово ти мені врізав у присутності вищестоящого начальства! І йому розкрив на мене очі, і мене змусив самокритичніше на себе глянути».

От я, наприклад, глибоко переконаний, що Володимир Петрович Трофимець своєю роботою педагога-спорторганізатора житлово-експлуатаційного управління № 1106 Ленінградського району м. Києва любить. І виконує її сумлінно, з душею, про що свідчать і відгуки спеціалістів, і та повага, з якою ставляться до нього підопічні. У причетних до спорту установах Шевченківського району, де він працював раніше, про В. П. Тро-

фимця також непоганої думки.

А робота Володимира Петровича вельми клопітна і ще більше — потрібна й корисна: відлучати підлітків від підворіття, захопити їх спортом, прищепити бажання вирости справжніми мужчинами — дужими, сміливими. Сотні хлопчиків залюбки вовтузяться із штангами та гантелями, оволодівають прийомками на борцівських килимах, товчуть боксерські груші. Серед них чимало таких, що в недалекому минулому, ще не маючи сили однією рукою піднести до рота склянку шмурдяку, підносили її двома і закушували цигаркою, — а тепер бавляться пудовими гирями. Юні спортсмени з ЖЕУ-1106 виходили переможцями у багатьох міських змаганнях, за що педагог-спорторганізатор В. П. Трофимець неодноразово заохочувався морально і матеріально.

Не подумайте, що всі оці успіхи прийшли самі собою чи їх піднесли на блюдечку з голубим обідком. Педагогічно-спорторганізаторська робота Володимира Петровича почалася з того, що, перш ніж створювати секції, треба було ще мати приміщення, де б вони могли

працювати. Власне, приміщення були, але такі, що кілька любителів шахів іще б у них помістилися, але не більше. Трофимець разом з дітьми зняв перестінки, зірвав стару, непридатну підлогу, словом, робив усе, щоб згодом кілька напівпідвальних кімнат можна було без натяжки назвати спортивним комплексом. А закінчилося все тим, що в серпні минулого року В. П. Трофимця звільнили з роботи... за низьку кваліфікацію і невідповідність посаді, а на двері спорткомплексу почепили замок. Близько двохсот підлітків, які відвідували секції, опинилися на вулиці.

Щоправда, після п'ятимісячного марафону по інстанціях педагог-спорторганізатор добився скасування наказу. Йому виплатили все до копійки за вимушений прогул, з дверей зняли замок і заняття відновилися. Але ситуація нині така, що ініціатори першого наказу про звільнення тільки й чатують, аби з Трофимцем трапилося щонебудь бодай невеличке, лише б халепкувате, щоб тут же витурити його вдруге і остаточно.

Найменше симпатій викликає Володимир Петрович у заступника

начальника управління житлового господарства м. Києва С. Є. Щербатюк, яка опікує виховну роботу серед дітей за місцем проживання.

— Не стільки у Трофимця тієї роботи, скільки клопоту через нього, — вважає вона. — Скрізь пише, скаржиться, оббиває пороги. Словом, сутяга. Не подобається він мені — і квит.

Отака, бачите, точка зору. Може, якби мав Трофимець характер шовковий, вдачу слухняну, то й кваліфікація не такою вже нікудишньою виявилася б, і методика навчань нічогенькою стала б. А то й справді тільки й чуєш: туди Трофимець накапав, що досі нема душової, сюди поскаржився, що ніяк не може із своїм безпосереднім керівництвом погодити розкладу занять, а там виступив у республіканській пресі і поділився своїми думками з приводу формалізму у виховній роботі серед підлітків за місцем проживання, причому обійшовся без дифірамбів на адресу керівництва.

Кому оці всі клопоти потрібні? Он інші як роблять. Поставили в підвальній кімнаті кілька тенісних столів, закупили з десяток комплектів шахів — і все, можна звітувати, що спортивна робота ведеться, аж гай шумить. А те, що в коридорі і навіть у кімнатах під час цих «спортивних» баталій тютюновий дим коромислом і в декого з учасників очі поблискують не тільки від спортивного азарту, — не біда. Зате панує мир та злагода.

Я. КОРОЛЕВИЧ.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

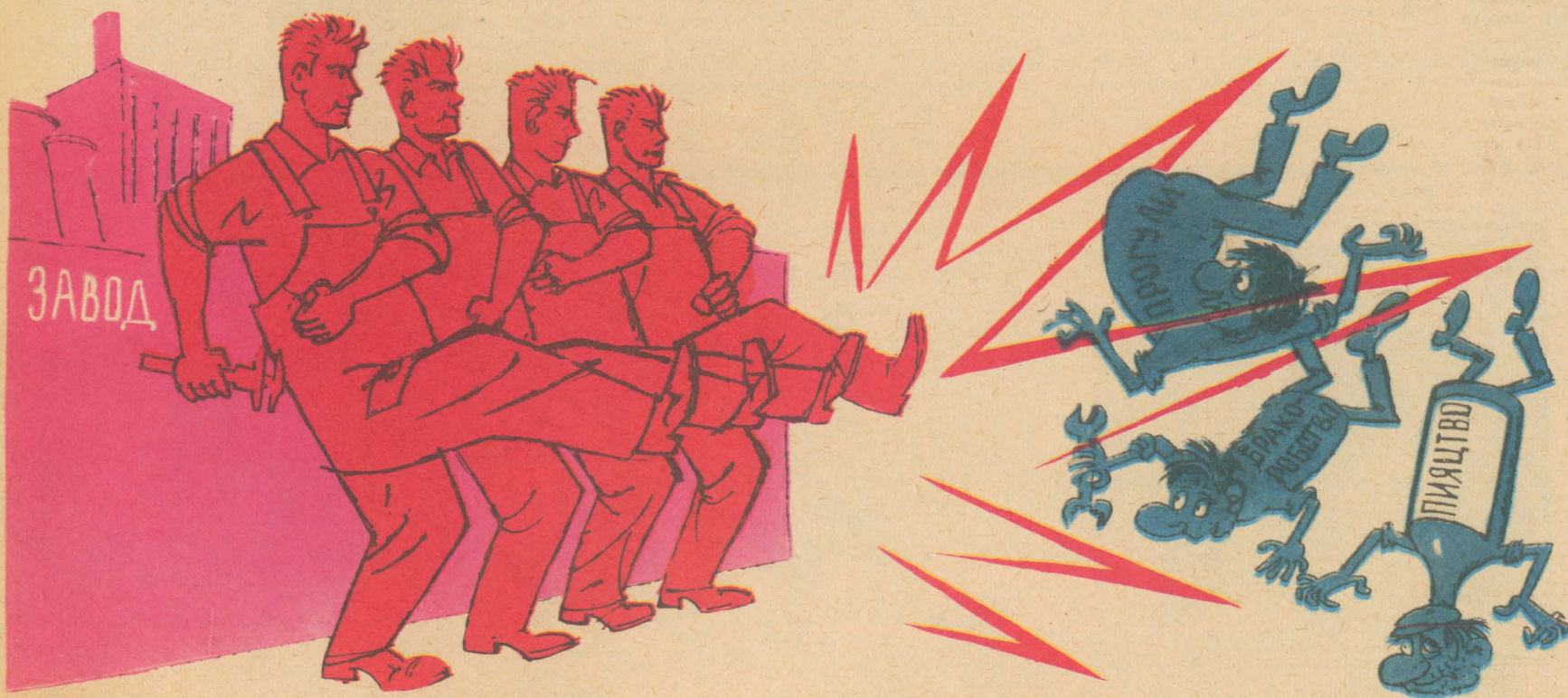
Завідуючий фермою колгоспу імені Шевченка (Хмельниччина) Ганжій В. І. ділив задачів худоби на своїх і чужих. Своїм він

міг приписати навіть зайве, а чужих, звісно, такою добротою обділяв. От, зокрема, бичок, відгодований Щегельським Ф. В., з щедрої руки Ганжія при прийомці поважчав майже на два пуди. Про отакі фокуси колгоспники й написали Перцеві.

Як повідомив голова Летичівського район-

ного комітету народного контролю В. С. Баранов, за виявлену приписку Ганжія В. І. з посади завідуючого фермою звільнено. Рішенням народного суду його оштрафовано на 100 крб. А бюро райкому партії оголосило йому сувору догану із занесенням до облікової картки.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Бригадним методом.

Тепер уже навряд чи знайдеться в світі детектив, який зумів би встановити, кому належав той трактор, чий він був. Можливо, був колгоспний. Або радгоспний. А може, належав меліораторам, які торік тут працювали. Або управління якогось газопроводу. Чи нафтопроводу. Або ще комусь. Одне слово, чий він був, невідомо. Відомо лише, що він був. І ще відомо, що його не стало. Звичайно, трактор зник не зразу, як, бува, на екрані телевізора щось умиється або з'являється. Трактор зникав поступово. Спочатку один якийсь агрегат зняли з нього, затим ще якусь залізязку відкрутили, відтак ще кілька гвинтиків-шпунтиків потягли. І трактора, зрештою, не стало. Звичайно, в колгоспі чи радгоспі, в меліоративному чи в газопровідному, чи нафтопровідному управлінні того забутого трактора списали як такого, що вже відпрацював своє (і навіть відповідну кількість металобрухту здали куди слід за рахунок внутрішніх резервів). І повний ажур!

А потім десь в іншому місці так само розтягли інший трактор, забутий і покинутий іншими господарями-нехлюями. І цього трактора теж списали. І на металобрухт нібито здали. Знову повний ажур! А там, диві, і третій, і четвертий... І все в ажурі...

Однак і в умовах такого ажурі діє фізичний закон збереження матерії. Себто, якщо насправді трактори на металобрухт не йшли, то натомість десь мало щось з'явилось. І таке з'явилося. То в одного умільця заторохтів саморобний тракторець, то інший самодіяльний конструктор почав орати свою присадибну ділянку зібраним власними руками трактором. Коли раптом їх почали лічити, то за голову скопилися. Приміром, у Старосамбірському районі на Львівщині нарахували аж сімдесят тракторів, яких експлуатують на правах особистої власності. У Турківському районі таких особистих тракторів нарахували вже десь за двісті.

Рахувати почали не зразу, а лише тоді, як у різні інстанції полетіли або поїхали скарги. Спочатку не від

умільців, а від їхніх сусідів. А вже потім і від самодіяльних конструкторів, яких почали «притискати».

Сусіди, я здогадався, скаржилися з різних причин. Одні з помсти: собі, бач, зорав трактором ділянку, а мені не схотів. Інші — з переляку: якщо сьогодні тому умільцеві пробачили трактора, то, диві, завтра він змайструє собі власного автотранспортувача, роторного екскаватора, чи реактивного літака. А треті писали через те, що здогадувалися: коли тут з'явився саморобний трактор, то десь, видно, зникли деталі, з яких його склали. Чи, бува, не вкрали їх?

Особисто я не міг би поручитися, що останні підозри вже зовсім безпідставні. Але це між іншим.

А коли листи до інстанцій надходять, то на них треба реагувати. Отож поїхали працівники обласної автоінспекції до Турківського району й поцікавилися:

— Де ви, хлопці, брали деталі, з яких склали трактори?

Хлопці пояснювали по-різному. Одні рихтували собі трактори на базі власного ж мотоцикла, інші переклепали його з купленого старого автомобіля. Та більшість конструювали з колишніх тракторів, які були на металозвалищі. «Але невже й цей цілком придатний двигун теж лежав на звалищі?» — дивувалися автоінспектори. Ні, двигун, виявляється, куплений у якогось шофера, котрий ще минулого року проїжджав ось тут, повз хату. Номера машини й прізвища водія ніхто з умільців, природно, не запам'ятав.

Тут, звичайно, виникають серйозні підозри: а чи людина часом не придбала запчастини незаконним шляхом? Тоді її, мабуть, слід вести до суду. Але ж наші правознавці міцно стоять на сторожі презумпції невинності. Тобто, судити людину можна тоді, коли доведено, що

вона щось украла, а не тоді, коли ця людина не може довести, що вона нічого не вкрала.

Отож, з цього боку розв'язати проблему виявилось важкувато.

Один з керівників обласного управління сільського господарства зауважив, що взагалі виготовити трактор з металобрухту навряд чи можливо, якщо, звісно, в металобрухт не потраплятиме те, що ще може служити. А для цього слід строго дотримувати правил списання техніки. А коли, мовляв, не дотримують, то когось слід притягати до відповідальності.

Зауваження дуже слушне. Тільки якби ж іще з'ясувати, кого саме слід притягти. Прізвища б назвати. Але таких, на жаль, не названо. Бо якщо хороші інструкції про правильне списання машин виконують ще не всі керівники, то оформляти списання так, щоб воно виглядало цілком правильним, — цього уже всі навчилися.

Довелося мені чути й таку радикальну думку: оці незаконнонароджені саморобки слід взагалі ліквідувати й заборонити, особливо тепер, коли наша промисловість уже потроху приступила до налагодження виробництва міні-тракторів індивідуального користування. Хто, мовляв, хоче, може піти собі й придбати. Я пішов і поцікавився. Торік, виявляється, об'єднання «Облкоопгоспбудторг» продало громадянам Львівщини аж 24 міні-трактори (їх ще називають мотоблоками). До речі, «вибиті» вони були львівськими кооператорами шляхом децентралізованої закупівлі. Цього року тим же шляхом вони придбали 26 мотоблоків.

І офіційно їм зафондували ще п'ятдесят міні-тракторів, але жодний поки не надійшов. Ще з двадцять таких же тракторів обіцяє продати облсільгосптехніка. Отже, повністю задовольнити попит на

міні-трактори вдасться, м'яко кажучи, не в доступний для огляду період.

Тим часом умільці роблять своє. Бо ж самодіяльну технічну творчість у нас всіляко підтримують і стимулюють. Журнал «Техника — молодежи» навіть конкурси проводить на кращі трактори-саморобки. І незаконнонароджені трактори роз'їжджають собі горами й долами, дратуючи оточуючу громадськість. Звичайно, умільців, де тільки можна, притискують і ганьблять. Ніхто, наприклад, не хоче офіційно їх визнавати. Їм і номерів не видають.

— Наша справа — реєструвати лише те, що рухається дорогами, — твердить автоінспекція. — А ті саморобки на дороги майже ніколи не витикаються. Вони працюють у полі, іноді пересуваються стежками. А ми ж навіть колгоспних і радгоспних тракторів не реєструємо. Їм видають відомчі номери.

Відомча інспекція держсільтехнагляду, у свою чергу, відкараєкується:

— Ми консультувалися. Індивідуальні трактори — не наша справа.

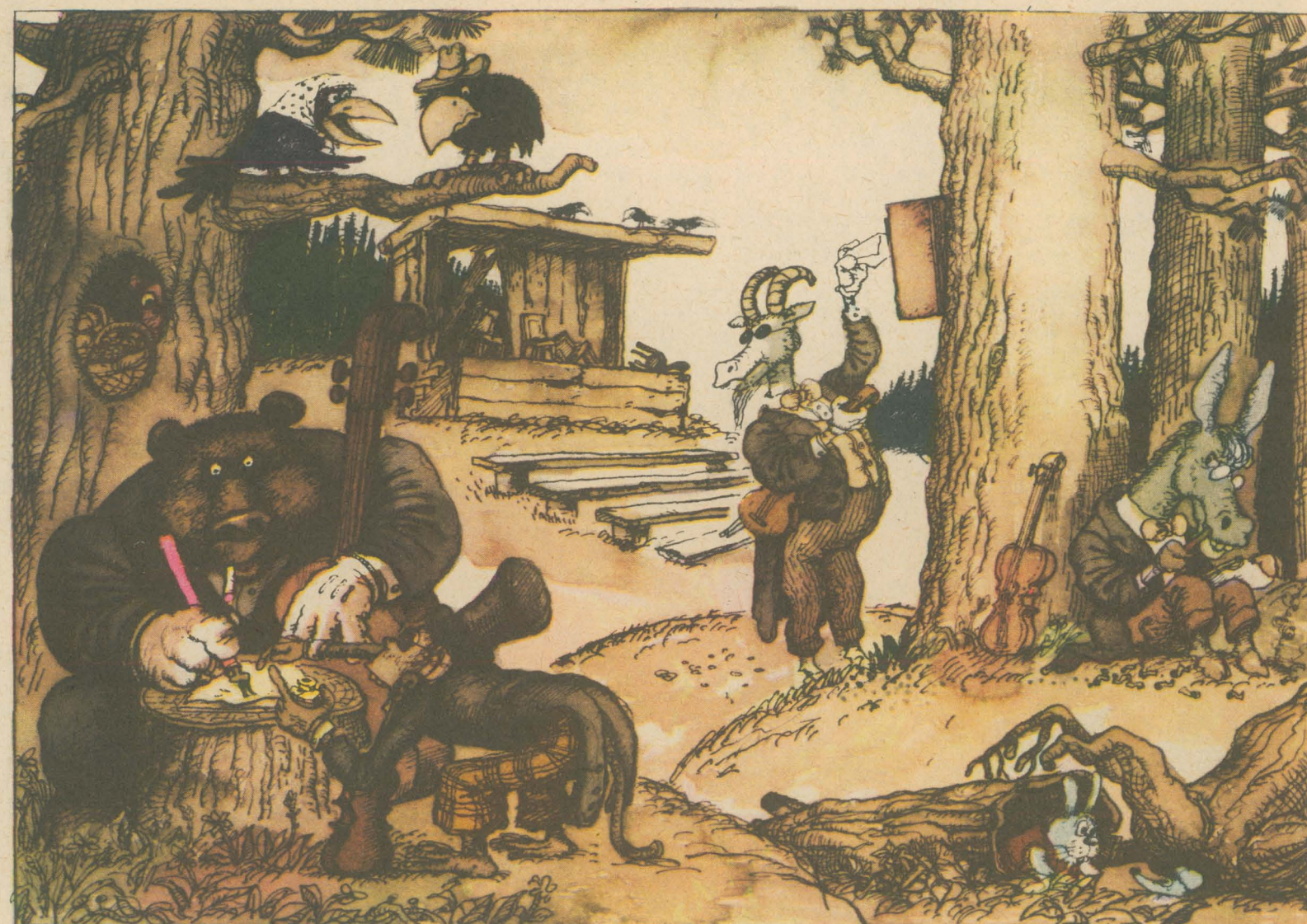
Виходить, нема кому реєструвати.

А як на мене, то все-таки варто надати тракторам-саморобкам офіційний статус. З офіційною реєстрацією і видачею номерів (як це, до речі, вже зроблено для саморобних міні-автомобілів). Ось тоді, при реєстрації трактора, можна було б по свіжих слідах і на свіжій пам'яті запитати в самодіяльного конструктора, де він брав ту чи іншу деталь. Нехай узв'яз на металозвалищі, тільки треба вказати, на якому саме. І щоб ті саморобні трактори відповідали певним технічним вимогам і технічним обмеженням.

Усе це відповідні компетентні органи мали б розробити.

І тоді на узаконені виробі самодіяльних конструкторів дивилися б як на механічних помічників сільського трудівника.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тому ніяк і зігратися не можуть, що весь час один на одного анонімки строчать.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Виходячи в люди, нам'яв їм боки.

● Здебільшого підтримують того, хто міцно стоїть на ногах.

Анатолій ПАСТЕРНАК.

● Репутація тріщала по швах, бо була шита білими нитками.

● Казав, що кінець діло вінчає, а сам ховав кінці у воду.

● Обминав усіх стороною. Так і пройшов життя по узбіччю.

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.
м. Могилів-Подільський.

● В робочий час навіть на перекурах говорили тільки про дисципліну.

● Комплімент людоежера: «Ви сьогодні маєте дуже смачний вигляд!».

Григорій ГАРЧЕНКО.
с. Багате
Дніпропетровської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Не смій вибігати на галявину — там грибники вештаються!

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

— Ану віддай!

Мал. Р. ДРУКМАН

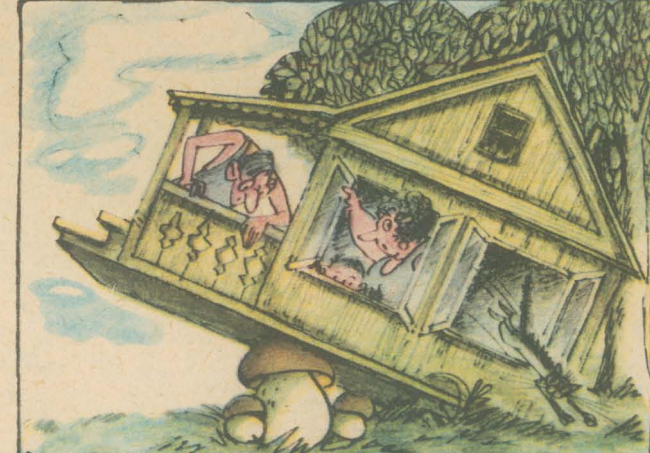
— А тепер зовсім не модно мати багато дітей!

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Без слів.

Із каменем за пазухою

Із деяких пір на Заході (і по цей, і по той бік океану) ввійшло у моду таке собі слівце — «примирення».

Взагалі, слово це непогане. Навіть дуже гарне слово. Бо ж коли хтось із кимось мириться, то, значить, хтось із кимось до згоди доходить, кладеться кінець ворожнечі. Вітати треба таке, радіти треба такому.

Але вітати «примирення», як його розуміють і тлумачать західні «миро-творці», радіти йому — аж ніяк не випадає. Бо за тим «примиренням» таке таїться, що...

Найголовнішим серед тих «миро-творців» є не хто інший, як сам нинішній президент Сполучених Штатів Америки. Це він, власне, й пустив у обіг те слівце. «Світ погруз у ворож-нечі, — сумно констатував прези-дент, — час уже покінчити з цим, час уже перейти до примирення!». І пообі-цяв першим же особисто показати приклад у цій справі.

Про яку ж ворожнечу так слізно заговорив президент США, з ким же нарешті так забаг примиритися? Мо-же, з народами країн, проти яких Сполучені Штати ведуть неоголошені злочинні війни? Може, глава Білого дому вирішив миритися з народами соціалістичних країн, проти яких веде «холодну» і готує «гарячу» війну?

Ні, цього в президента й на гадці не було. Як, до речі, й досі нема.

І все-таки напередодні сорокаріччя Перемоги над гітлерівським фашиз-мом він вирушив у Європу, щоб звершити акт примирення, який — так, принаймні, повідомили з Білого дому — мав стати прикладом для всього людства: президент, бачите, вирішив, за його власними словами, перестати ворогувати й примиритися з «німецьким народом». А як саме розуміє президент це поняття — «ні-мецький народ», він більш ніж вираз-но продемонстрував у західнонімець-кому містечку Бітбурзі, поклавши вінок на могили похованих там есе-сівських зарізак.

Взагалі кажучи, подібне в Бітбурзі й до того було: начальник там-тешнього американського військового гарнізону щороку 8-го травня, в день капітуляції гітлерівського рейху, при-крашав вінками ті есеівські могили. Виходить, те, що досі робилося лише на рівні начальника американського гарнізону, тепер уже зроблено на найвищому рівні.

А втім, примирення з гітлерівськи-ми злочинцями — і не те що з мертви-ми, а й із живими — теж давня, вже сорокарічна політика США: їх там укривають од справедливої кари, на-віть беруть на службу — і в ЦРУ,

і в дипломатичне відомство, і в Пента-гон. Просто, досі все це бодай ще сяс-так прикривалося, а оце Рейган і тут почав діяти, м'яко кажучи, у власти-вій йому манері. Хоча, звісна річ, теж намагається все підлакувати су-мішню політичної підступності, спе-кулятивного святенництва і ще чогось там такого.

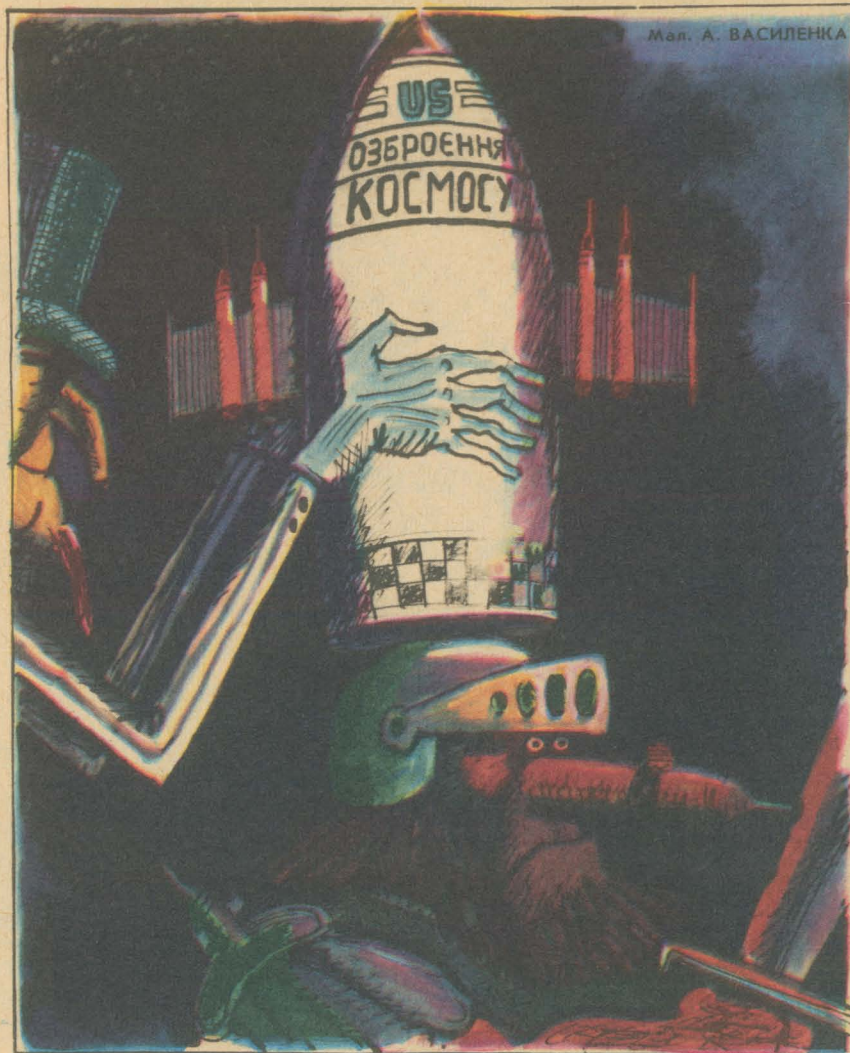
Примирення, як відомо, не може бути без взаємності. Звичайно, вшано-вані президентом мертві есеівці не могли висловити президентові Аме-рики своїх почуттів, своїх симпатій. Це зробили живі — від їх імені ко-лишній штурмбанфюрер Крюгер за-хоплено виголосив: «Рейган — кра-щий президент за всю історію Сполу-чених Штатів». А потім додав: «І наш найкращий друг!».

Але це — взаємність, так би мови-ти, платонічна. У Вашингтоні ж розра-ховували на реальну; заради неї, власне, задумувався та розігрувався весь той спектакль блюзнірський. І сам канцлер Г. Коль, найофіційніша серед усіх офіційних осіб у ФРН, не забарився ті сподіванки виправдати. Спочатку патетично вигукнув: «Вели-кий вчинок великого президента!», а далі заявив, що повністю підтримує нову «стратегічну ініціативу» Рейга-на.

Виходить, «примирений» отим «ве-ликим вчинком», канцлер ФРН ладен остаточно перетворити західнонімець-кі землі на ядерний полігон США, бігти за «великим президентом» по небезпечній дорозі до «зоряних війн». Що ж до простих німців, німецького народу (уже без лапок), то він аніскі-лечки не виявляє захоплення від отого «примирення». І рішуче заявляє про це, не жадаючи мати на своїй землі американських ядерних ракет, чим псує настрої і своєму канцлерові, і американському президентові.

Не витанцюється «примирення» з німецьким народом. Але цим у Вашингтоні не так-то щоб аж дуже переймаються. Недарма ж газета «Нью-Йорк таймс» писала, що «з ти-ми, з ким президент Рейган бажав примиритися, він таки у Бітбурзі примирився»...

Може б і не переповідали ми тієї, добре відомої уже, історії, якби не одне: пущене президентом Рейганом у обіг слівце «примирення» спритно підхопили у тій же ФРН до вжитку деякі досить знані особи. Із них вистачить назвати хоча б двох високо-поставлених політичних діячів. Пер-ший — це заступник голови християнсько-демократичного союзу (ХДС), а до того ж іще й голова фракції цієї партії в бундесвері Альфред Дреггер,

Бог війни Марс: — Цей шолом мені дуже личить!

другий — персона іще відоміша — го-лова баварського християнсько-соці-ального союзу (ХСС), войовничий заводій західнонімецьких ультра, сам Франц-Йозеф Штраус. Нині вони теж рвуться до «примирення». До того ж — що, на перший погляд, може здатися особливо дивним — із тими, хто став жертвою гітлерівського роз-бійницького нападу. Одне слово, рвуться «примирятися» і з поляками, і з чехами та словаками, і з нами — радянськими людьми. Та й навіть із громадянами Німецької Демократи-чної Республіки, якої обидва — і Дрег-гер, і Штраус — уперто не ви-знають. І отаке — в той час, коли обидва чи й не щодня повторюють свій улюблений мотив на тему «Німеччина продовжує існувати в кордонах 1937 року» та «німецьке питання залишається відкритим». І ще багато чого подібного із їхнього реваншистсь-кого репертуару. Та ще й кого закли-

кають до того «примирення»? Дреггер виступив із тими закликами на черго-вому збіговиську реваншистського «союзу вигнаних», а Штраус звернув-ся із цим же до молодіжної організації того ж «союзу»!

Дивина!..

Та чекайте-но, не дивуйтеся. По-слушайте, як же то вони те «примирен-ня» розуміють, якої взаємності че-кають і від поляків, і від чехів зі словаками, і від нас із вами, і від громадян Німецької Демократичної Республіки.

Так от: поляки назавжди відмов-ляються від своїх західних земель, те ж саме слід учинити й чехам зі словаками, відповідний подарунок має зробити й Радянський Союз. Ну а щодо громадян НДР, то їм належить добровільно дати себе проковтнути західнонімецьким реваншистам, тим, хто волів би таким робом «закрити» оте «відкрите німецьке питання»! Ось у такий спосіб «миротворці» з ФРН хотіли б зробити з Європи «континент миру»; за таких умов вони навіть згодні б урочисто святкувати всі май-бутні роковини закінчення другої світової війни.

Отак-то воно, значить!..

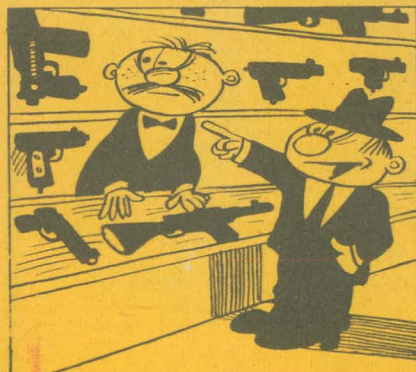
Еге ж, саме слово «примирення» — гарне слово. І саме тому, що воно гарне, що має притягальну силу, дехто сьогодні на Заході намагається під-ступно використати його у своїх, далеких од миру, інтересах — замотує в нього запашу каменюку, аби постати перед світом у подібні ми-ролюбців та миротворців.

Але нема, як той казав, дурних: усяк, хто має очі, бачить, як той камінь з пазухи випирається. Навіть замотаний у м'яке слівце.

Я. ВАЛАХ.

Мал. Є. МИЛУТКИ

ПОКУПКА ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

— О'кей! Беру, загортати не треба...

Чули ми легенду, ніби дзвіницю Києво-Печерської лаври кілька разів починали будувати, і все невдало. Ото вимурують фундамент, а на ранок нема його, пірнув під землю.

Щось подібне і з нашим клубом робиться. У 1967 році навели камінь — під фундамент для клубу. Та поки проект утрясали, поки майстрів шукали — щез камінь.

1980-го року вирішили будувати клуб поруч із сільрадою. Уже не тільки камінь завезли, а й фундамент вимурували. А далі — хоч плач, хоч скаж — робота не пішла.

Горік постановили: спорудити вогнище культури біля церкви. Зробили навіть розмітку під фундамент. Але й цього разу, судячи з усього, діло застопориться. Ну, наче хтось щось поробив.

«Отож і питаємо тебе: чи не знаєш ти, Перче, рецепт, щоб оті чари розвіяти?»

ЖИТЕЛІ СЕЛА ЛОЗЯНСЬКЕ
Міжгірського району
Закарпатської області.

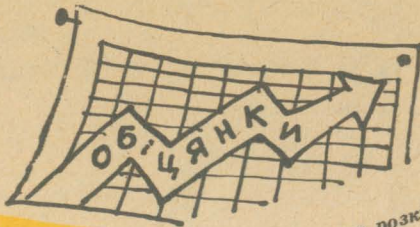
Порадь, що нам робити: запасатися на наступну зиму дровами чи знов повірити запевненням начальника нашого будинкоуправління Ф. М. Пиндюра про те, що до наших будинків ось-ось уже буде підведено природний газ? Ми вже двічі купували на його обіцянки — і дві зими підряд мерзли у холодних оселях або зачиняли їх на замки і тікали зимувати куди хто може.

А 21 грудня минулого року на одну з наших заяв авторитетно відповів сам начальник Львівського обласного управління житлового господарства І. Д. Школьник: газифікація житлових будинків у вашому місті, мовляв, проводиться згідно із затвердженим міськвиконкомом графіком.

Але що то за графік і коли у нас з'явиться газ — усе це так і лишилося для нас пекучою таємницею за сімома замками. Якщо це — вичерпна відповідь, то що ж тоді, Перче, назвати звичайнісінькою відпискою?

ЛОБОДА, ПЕТРІВ,
БОБЕЧКА та інші —
жителі будинків №№ 3, 5, 7
по вул. Ботвина.

м. Бібрка
Перемишлянського району
на Львівщині.

Чи не зміг би ти дізнатися, як воно з апетитом у керівництва заводу «Одесагрунтмаш»? Чи смакує їм чорний хліб, чи до вподоби здобні булочки і взагалі всякі наїдки-напої?

А заодно поцікався, чи не вважають керівники заводу, що ті булочки падають просто з неба? У нас, працівників Олександрівської райсільгосптехніки, склалося про них саме таке враження. Бо коли ми одержали з цього підприємства недоуккомплектовані плуги і телеграфу

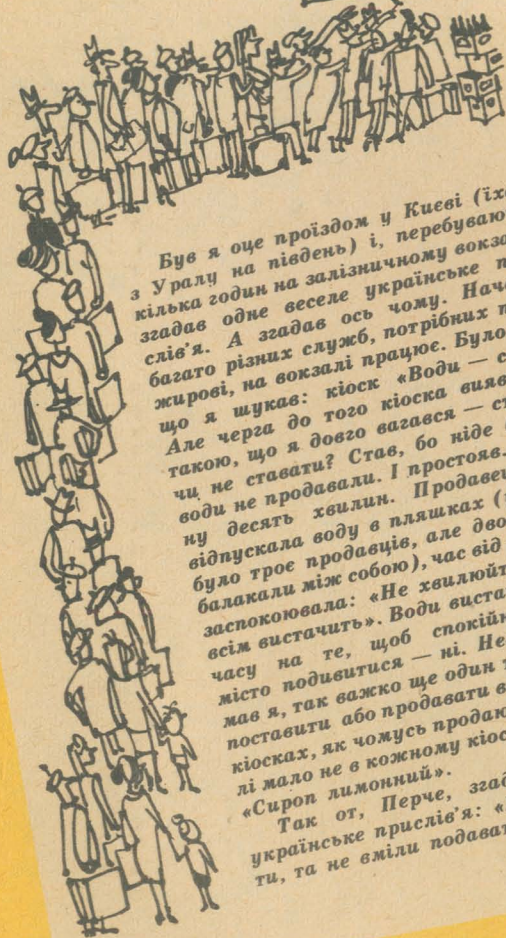
вали про це одеситам, ті, як нам здалося, так і не зрозуміли, чого від них хочуть. У відповідь на нашу телеграму, із заводу, правда, прийшла звістка про те, що відсутні деталі до плугів відправлено, але на цьому все й скінчилось: орати тими плугами ми й досі не можемо.

Невже на заводі думають, що вони нам потрібні для колекції, а не для обробітку землі?

м. Олександрівка
Кіровоградської області.

Я. ЧУДНИЙ.

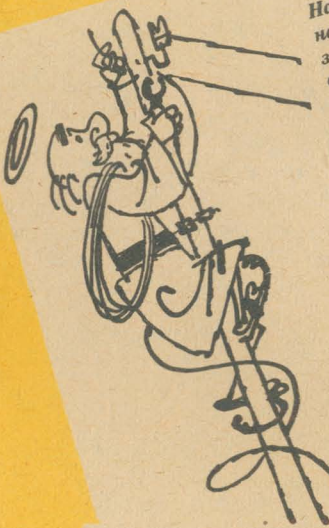
ВОДИ-СОКИ

Був я оце проїздом у Києві (їхав з Уралу на південь) і, перебуваючи кілька годин на залізничному вокзалі, згадав одне веселе українське прислів'я. А згадав ось чому. Начебто багато різних служб, потрібних пасажирові, на вокзалі працює. Було і те, жиріві, на вокзалі працює. Було і те, що я шукав: кіоск «Води — соки». Але черга до того кіоску виявилась такою, що я довго вагався — ставати чи не ставати? Став, бо ніде більше води не продавали. І простояв... годину десять хвилин. Продавець, яка відпускала воду в пляшках (у кіоску було троє продавців, але двоє просто балакали між собою), час від часу всім задоволювала: «Не хвилюйтеся, води вистачить». Води вистачило, а от часу на те, щоб спокійно чудове місце подивитися — ні. Невже, подумав я, так важко ще один такий кіоск поставити або продавати воду в інших кіосках, як чомусь продають на вокзалах, лі мало не в кожному кіоску, скажімо, «Сироп лимонний».

Так от, Перче, згадав я веселе українське прислів'я: «Вміли готувати, та не вміли подавати».

М. ХРУЛЬОВ.

Впевнені, що ти не вважаєш телефон за розкіш. Наші ж районні зв'язківці, мабуть думають, що для нас, працівників свино- і птахоферми, телефонний зв'язок непотрібен. А ферми великі, розташовані в чотирьох кілометрах від центральної садиби колгоспу, до того ж розміщені в глибокій балці... Так от, зважаючи на все це, колгосп ще чотири роки тому домовився з керівництвом районного вузла райвузла т. Одайник неодноразово запевняв, що ближчим часом телефон працюватиме... Тільки ж той «ближчий час» так і не настав. Тим часом на фермах грапляється всяке. Тоді нам хоч до бога гукай. Ми б, може, й гукали, так атеїстичне виховання не дозволяє. А з іншого боку, чого це обов'язки товариша Одайника перекладати на всевишнього?!

Ф. ОРЛОВСЬКИЙ,
зав. свинофермою колгоспу «Вперед до комунізму» Мурованокурського району
Вінницької області.

Недавно купила я двісті грамів карамелі «Кизилловий лікер» виробництва Київської кондитерської фабрики імені Карла Маркса. Ні, до смакових якостей цих цукерок я ніяких претензій не маю. Цікавить мене інше: для кого їх виробляють? Чи для дітей, чи для дорослих? А питаю так тому, що на обгортці цих ласощів намальовано сім досить симпатичних пляшечок для тож я й міркую: може, цією простою символікою київські кондитери натякають покупцям, що карамель «Кизилловий лікер» — добра закуска під чарку? Але ж тоді й продавати їх слід було б у тих відділах магазинів, що працюють від 14 до 19 години. І взагалі, назвати значно простіше. Приміром, карамель «Закусочна»!

м. Тальне.
Черкаська область.

Н. НИЦЕЛЬ.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Жовта птиця — не синиця,
Трохи більша від шпака.
«І» відкину — подивіться:

Вже не птиця, а ріка.
Відгадайте лиш, яка?

(Волга — Волга).

Пилип РУСИН.

ВІНИК

— Я в кутку стояв за кару.
— Ну, то й що?
— Віником мене прозвали.
— Ну, то й що?
— Заставляють замітати.
— Ну, то й що?
— Я в куті стаю на руки.
— Ну, то й що?
— І кажу: беріть за ноги!
— Ну, то й що?
— Підмітайте, як вам треба.
— Ну, то й що?
— А те, що батько за вушко — круть
І каже мені: «Затям,
Якщо віникові їсти дають,
Замітати повинен сам!»

Дмитро ПАВЛИЧКО.

КОСОВИЦЯ

(Скоромовка)

Коса козі просо косить,
Просо косу дуже просить:
— Коси, коси гарно, косо,
Рівнесенько, а не косо.
...Коса косить, просо просить,
Козенятко снопи носить.

Микола КЛЕЦ.

ЖУРАВЕЛЬ

Біля річки-мальовнички,
Коло жаб'ячих осель
Від світання до смеркання
Походжає журавель.

Довгокрилий, довгоносий,
Ще й цибатий. Просто сміх!
— Ква-ква-ква, — сміються жабки,
І за це він ловить їх.

П. СОРОЧУК.

РІЧКА ПОЖАРТУВАЛА

Прав борсук собі штани:
Прив'язав їх до сосни
Й полоскав на глибині
На шаленій бистрині.

Течія була швидка,
Одірвала мотузка,
Вкрала випрані штани...
Ось, поспробуй, дожени!

Любов ПШЕНИЧНА.

МУХА

Розпустувались на уроці звірята.
Учителька Лісової школи подивилась
на них і сказала:

— Ану тихіше.

Та звірята не вгамовувались.

Зайка Зайківна сердито повторила:

— А-ну ти-хі-ше.

Звірята примовкли.

— Що це ви гамір зчинили? — запитала вчителька. — Давайте сидіти тихо і слухати, що я вам пояснюватиму. А то так весь урок пропаде марно. Сидіть так, щоб чути було, як муха пролетить.

Звірята з цікавістю почали дивитися на вчительку і напружено ворухити вухами. Трохи згодом хом'ячок підняв лапу.

— Чого тобі? — запитала Зайка Зайківна.

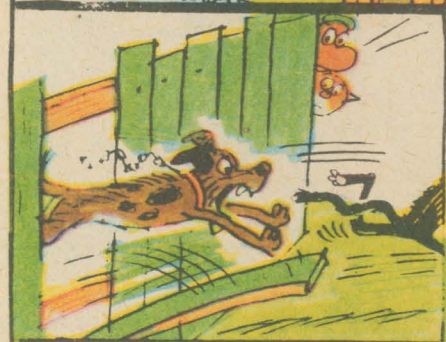
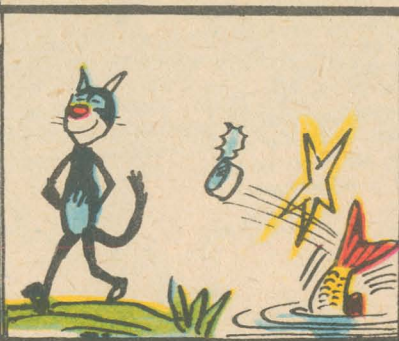
— Чого ж ви чекаєте? — спитав хом'ячок.

— А що я повинна робити? — здивувалася Зайка Зайківна.

— Ну... муху чому не пускаєте?

Василь БИРЮКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЕГЕ... ДОБРЯЧЕ ВІДВЕРНУВ УВАГУ!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

До яких тільки методів не вдавалися завідувача магазином села Годунівки (Київщина) Осьмак Н. І. та старший продавець Бугай О. А., щоб поліпшити свій власний добробут. І обважували покупців, і обраховували їх, і нав'язували непотрібні товари. А товари підвищеного попиту приховували, щоб потім продати їх з «наваром». Набридло це пайовикам села, і вони розповіли про усі ці махінації в листі до редакції. А Перець звернувся до Яготинського район-

ного комітету народного контролю і попросив зацікавитись цією справою.

Як повідомив редакції голова комітету В. І. Герасименко, вказаний у листі широкий асортимент порушень правил радянської торгівлі справді мав місце. Рішенням правління Яготинського робкоопу Осьмак Н. І. та Бугай О. А. з роботи звільнено. Директора роздрібного торговельного підприємства Куш-ку Д. П. за безконтрольність за роботою цього магазину переведено тимчасово в експедитори. Матеріали перевірки комітет народного контролю передав прокуратурі району.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Обважить — не обважить, обважить — не обважить...

Достовірність, достовірність, достовірність...

УСМІШКА

Чудовий літній день на знімальному майданчику. Все йде за сценарієм. Сонце майже у зеніті. Зрідка пропливають пір'їсті хмаринки. Духмяніють квіточки і мазь «Тайга». Метушиться тільки режисер.

— Головний герой готовий? Де головний герой? Боже мій! Це — лісоруб? З такими плечима? Та хіба у лісоруба ноги ширше плечей?! Хутенько вдягніть на нього ще три тілогрійки... І заберіть з кишені верблюда. Я знаю, що «Кемел». Але ж він лісоруб, а не керуючий банком. Терміново задропіруйте «Кемел» під «Махоркові». Я ж просив — достовірність, достовірність і ще раз достовірність...

А руки! Де трудові мозолі? Що значить — не доставили? Зараз вкатаємо постачальникові догану. Такими руками тільки ікру на бутерброди намащувати. Я прошу руки великим планом не брати...

Хто дав йому в руки сокиру? Бракує тільки нещасного випадку. В нас же попереду чотири серії, якщо не всі шість... Кинь сокиру, тобі кажуть! Та не в головного оператора, молотобоець! Він же ще не знімає. Поклади її поруч себе. Ось так...

Усі можуть виходити з укриття! Де дублер? Покажи йому, як треба працювати сокирою. Куди ти задкуєш? До чого тут твоє життя? Тобі за це гроші платять. З швидкого поїзда будь-який, даруй, дурень стрибне, ти сокирою попрацюєш!..

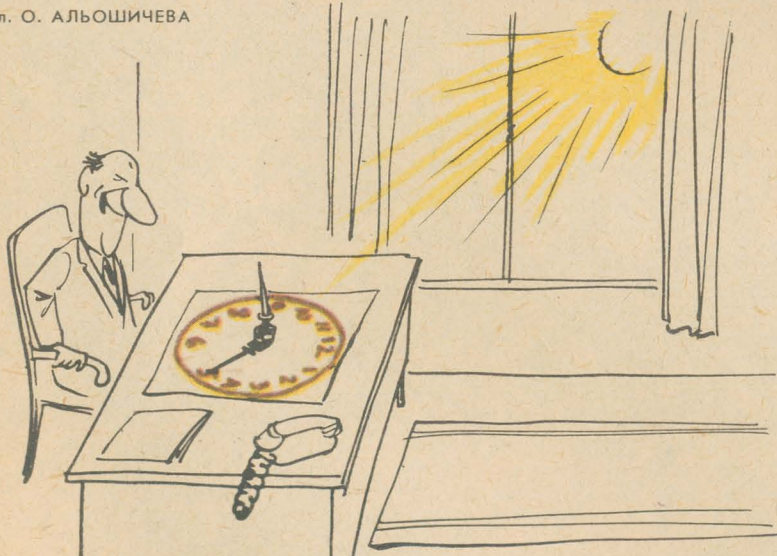
Хто-небудь з чоловіків може показати, як тримати сокиру?.. Ні? Прошу терміново викликати наукового консультанта з Києва...

Чому сторонні на знімальному майданчику? Хто пустив сюди цього сіромаху? Так... Так... Сам пиляє? Сам рубає? Дайте дорогу лівші! Оточіть його, оточіть турботою і увагою, і не випускайте цього мамонта, який пережив фемінізацію! Не пускайте кореспондентів! Лівша даватиме інтерв'ю тільки після зйомок.

Негайно усі на майданчик! Світло! Лівша рубає. Даємо тільки руки. А великим планом — головний герой. Покладіть на нього піт, чорт забирай! Крупніше краплі, він же працює. Та вилийте на нього відро води, кінець-кінцем! Мотор! Зйомка!..

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Час і додому збиратися...

НАДІЙНИЙ ГОДИННИК

Запросив кум кума в гості. Зайшли на подвір'я. На груші — висить рейка й молоток.

— Що це в тебе таке?

— А це годинник з голосом.

Повечеряли. Гість і запитує:

— А все-таки цікаво, як працює отой годинник...

— Пішли, я покажу.

Вийшли у двір. Кум почав бити молотком по рейці. Вибігла сусідка та й кричить: «Що ти, ірроде, робиш? Вже дванадцята година ночі!». — «От бачиш, і знали, котра година».

Повідомив М. КАРПЕНКО.
Селище ім. Калініна
Свердловського району
Ворошиловградської області.

ВЕЛИКА РІЗНИЦЯ

Бабуся питає сусіда-неробу:

— І що воно таке, Іване, ти все лежиш та й лежиш — то на сонці, то в затінку?

— Е, бабуся, то — велика різниця. Коли я не хочу працювати — лежу на сонці, а коли хочу працювати, то лежу в затінку.

Повідомив С. САЗОНОВ.
с. Зарічне
Ровенської області.

НАЙКРАЩИЙ СПОСІБ

Обмінюються досвідом рибалки.
— Класна наживка з мухи! — твердить один.

— А ти мотила пробував? — встрява другий.

— Нема краще голого гачка! — підсумовує третій.

— Ну, ти загнув!

— Аніскільки. Треба лише спосіб знати. Приходжу, сідаю коло лунки й починаю тихенько розповідати, які велетні-красені попадали мені колись. Риба, щоб краще чути, вистромлюється з води, роззявля рота з подиву. Тут ти їй гачка в пашу й — сіпай!

Повідомив А. ПАСТЕРНАК.
м. Боярка
Київської області.

ЧАРІВНЕ СЛОВО

— Щось ви, діду, в лікарню вчащаєте? Чи не закохалися в лікар-ку?

— Ніде правди діти — люблю: вона мені каже те, що од баби за сорок років не дочекався.

— Що саме?

— Розкрийте рота, діду! А баба каже навпаки: «Закрий!».

ПОБАЖАННЯ

Бабуся, виходячи з автобуса на кінцевій зупинці, звертається до водія:

— Вельми вам дякую. Дай боже, щоб ви ніколи не ходили ногами!

Повідомив Й. НИКИФОРУК.
с. Стецева
Снятинського району
Івано-Франківської області.

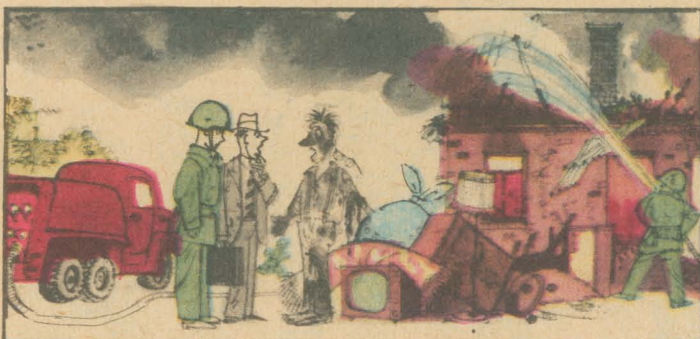
ПЕРЕАТЕСТОВАНИЙ БРОВКО

Бровка, що стерегти добро умів, І гавкав день і ніч в дозорі, Перевели наказом до котів — Мишей ловити у коморі.

Пес бідолашний ніби очманів.
— За що мене? — спитав неспіло.
— Це не твоє собаче діло: Скорочуємо штати сторожів!

Віталій НЕМЧЕНКО.
м. Ворошиловград.

Перець видав чергову, сто вісімнадцяту серію карикатур для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Цього разу серія присвячена протипожежній безпеці.

— Все, від сьогодні в ліжку палити не буду!

— Водій бензовоза попросив вогню, ось я й дав припалити.

— Чого це вони ревуть: і нагодовані, і напоєні!
— Просять, щоб електропроводку відремонтували, бо згорять!

— Так я ж ще й не припалив! Тільки сірником чиркнув...

— Запізнюєтесь!
— Та ви теж з ремонтом доріг не поспішаєте.

ЯКЩО ХОЧЕТЕ СМІЯТИСЬ,
ЖАРТУВАТИ,
ПОСМІХАТИСЬ,
ЗОКРЕМА І ВЗАГАЛІ,
ЗНАЙТЕ: ВСЮДИ,
ДОБРІ ЛЮДИ,
В КОЖНІМ
МІСТІ І СЕЛІ,
ЙДЕ НА «ПЕРЕЦЬ» ПЕРЕДПЛАТА!
І ДОРОСЛІ,
І МАЛЯТА,—
ПОСПІШАЙТЕ В «СОЮЗДРУК»:
БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ,
ЗАСТЕРЕЖЕНЬ
ПРИЙДЕ «ПЕРЕЦЬ»
ВАМ ДО РУК.
В КОЖНУ ХАТУ,
В КОЖЕН ДІМ,
НА ЗДОРОВ'Я ВАМ УСІМ!

Страшне перо
НЕ В ПУСАКА...

«Зимовий раціон, не дивлячись, що складений без агрозооветеринарії самими мешканцями товаро-молочного комплексу, уже другий місяць держить норму».

(3 доповідної).

«Його затримали прямо посеред вулиці за порушення там гідності й честі без певного місця проживання».

(3 пояснення).

«Під складом стояла машина, яка й вкрала два ящики з наявністю там комірника. Хоча їх і знайшли, але уже без ящиків».

(3 доповідної).

«Крім постійних, нам потрібно підбирати по закріплених вулицях громадян,

щоб можна було на них опиратись».

(3 розпорядження).

Надіслав Д. БОЙКО.

«Завідуючий молочно-товарним комплексом до молоді доярки:

— Прошу, твої красуні. Доглядай і давай молоко,— потім зробив паузу, ніби збирався з думками: — чим більше, тим краще».

(3 газети).

Надіслав І. ПУРТОВ.

«...У нас є 54 п'яниці і 34 депутати, треба закріпити кожен п'яницю за депутатом...»

(3 виступу).

Надіслав І. ЛИСОХВІСТ.

Добрий день, шановні телеглядачі!

На ваших екранах — процес навантаження білизни, зданої жителями київського мікрорайону Троєщина на приймальний пункт № 9 Київської механізованої фабрики-пральні № 1. Таку ж картину можна побачити і біля сімнадцятого приймального пункту цієї ж фабрики, і біля сто третього. Зверніть увагу на білі об'ємисті пакунки, що летять з вікон прямо на землю, а якщо вона мокра, то, значить — у болото. Ото і є здана для прання білизна. Спробуйте її після цього випрати!

Не подумайте, що в такий спосіб побутовіки намагаються прискорити виконання замовлень. Просто на згаданих приймальних пунктах не працюють ліфти. Не працюють з першого дня існування пунктів, бо інженерно-технічне керівництво фабрики в особі головного інженера Р. В. Смирнова і головного механіка А. П. Лошака вважає, що тримати ліфтерів — це велика розкіш. А розглянути інші варіанти в них немає бажання. На цьому — до побачення! До наступного телебачення!

ПЕРЧАНСЬКИЙ
ТЕЛЕВІЗОР

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У селищі міського типу Березній уночі на вулицях темно — хоч в око стрель, бо більшість вуличних ліхтарів не світять. Саме про це і йшлося у замітці, надрукованій в розділі «Перчанські консультації» («Перець» № 3).

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Чернігівської облради Ю. А. Лисий, таке становище з освітленням вулиць у Березній дійсно мало місце. Чернігівське підприємство електричних мереж зовнішнього освітлення «Міськвітло» вжило необхідних заходів і нині освітлення вулиць достатнє. Ніяких нарікань жителів тепер з цього приводу немає.

◆ У тому ж номері у розділі «Фотовиставка з коментарями» було вміщено замітку про те, як керівники Довбиського фарфорового заводу додумалися закопати в землю новенький імпортований шаровий млин для обладнання тимчасового відстійника каналізаційних стоків.

Після виступу Перця голова Житомирського обласного комітету народного контролю С. Д. Вишневський повідомив, що за недбайливе ставлення до нового імпортованого обладнання директору заводу Кирилюку І. Ф. і головному інженерові Пухальському Р. В. оголошено суворі догани, а головному бухгалтеру Дем'янюку Г. М. — догану. На них та головного механіка Піменова І. І. зроблено грошові нарахування в розмірі дво- та тримісячних посадових окладів. Комітет зобов'язав керівників заводу вжити заходів по встановленню імпортованого обладнання.

◆ «Щоб не скаржились» — так називалася замітка, опублікована у «Перці» № 4. А повідомлялося в ній про те, що у місті Ізюмі (Харківщина) на кількох вулицях: Фрунзе, Ентузіастів та інших не працюють вуличні водоклонки.

Голова виконкому Ізюмської міськради Н. І. Григоренко повідомив Перцеві, що усі водопровідні колонки у місті відремонтовано.

◆ Не мала клопоту гр-ка Петрик І. Д., поки не здала свої чобітки у ремонт до Жовтневого райпобуткомбінату. Здала в 1983 році. З того часу кільканадцять разів навідувалася до ремонтників. Її щоразу годували обіцянками, а зрештою заявили, що чобітки... десь зникли. Написала тоді замовниця листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця начальник Миколаївського обласного управління побутового обслуговування населення Ю. А. Чернявський повідомив, що при перевірці листа факти підтвердились. За порушення правил прийому та видачі замовлень і проявлену недбалість приймальниці комплексного приймального пункту Стратан І. К. оголошено сувору догану. За її рахунок замовниці виплачено вартість загублених чобіток.

◆ Коли поїзд. Одеса — Москва прибув на станцію Людмилівка, провідник вагона № 6 Моїсєєнко Д. І., мабуть, щоб не перетрудитися, двері не відкрила і пасажирів, що мав квиток у цей вагон, довелося сісти в інший. Про це до Перця надійшов лист.

Як повідомив редакції заступник начальника Одеської залізниці С. М. Кисилук, факт, вказаний у листі, при перевірці підтвердився. За порушення інструкції провідника вагона Моїсєєнко Д. І. позбавлено премії, а матеріали про її негідний вчинок передано на розгляд товариського суду. За недостатній контроль за роботою бригади начальника поїзда Фомінін Л. П. оголошено догану.

Мал. А. БОРДУНІСА

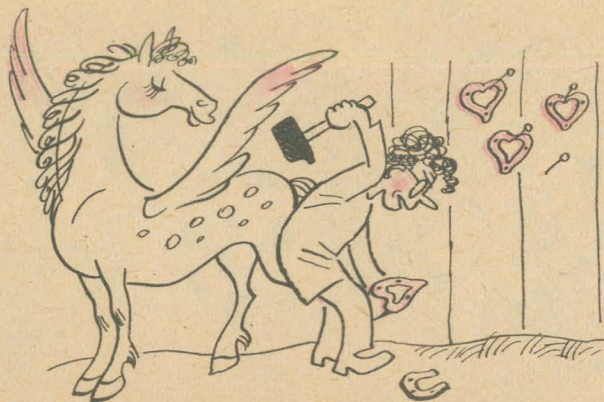
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

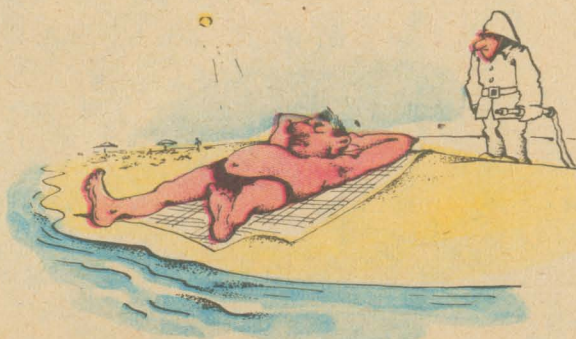
Мал. В. ЧЕРНІГІВСЬКОГО

Перековує — переходить на лірику.

ВІДПОВІДЬ
З ПЕРЦЕМ

Мал. І. ЛОПАТИНА

— Коли б Іван Іванович, часом, не згоріли...

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 15 (1201)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.07.85. Підписано до друку 19.07.85. БФ 09625. 70 × 108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2315600.
Зам. 03563.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Сфальсифіковане проти болгарського громадянина Сергія Антонова звинувачення в причетності до вчиненого турецькими неофашистами замаху на главу католицької церкви папу римського — це провокація проти всього світу соціалізму, ідеологічна диверсія секретних служб західних держав. При цьому, як з'ясовується на римському судовому процесі, вони вдавалися й до послуг злочинного світу.

(3 газет).

Розвіється брехні ядучий дим,
І світ побачить, хто стоїть за ним.